

Тръбвало голѣмо търпение, за да бжде изсушено блатото, което сиромаштъ Мингъ-Хо получилъ. Той и жена му влѣкли на грѣбъ черноземъ, прокопали каналчета, за да се отича водата и заградили сѣнчесто мѣсто, кждето посадили чайни семена.

Когато семената се показали на божия свѣтъ и пуснали по две листенца, Мингъ-Хо ги разсадилъ на слънце. Щомъ се разсѣмвало, той билъ на работа въ градината: копалъ, чистѣлъ, заравялъ. Въ кишовно време подсушавалъ земята; въ суша я поливалъ. Следъ две години въ градината му израсли чудесни чайни дървчета, чиито кафяви клонки били покрити съ разкошни листа. И колко хубави били листата имъ,—отъ едната страна нѣжно-зелени, покрити съ сребристъ мъхъ, а отъ другата страна — съ вишневъ цвѣтъ! Въ малката чайна градина било чисто и свѣтло; за нейната чистота се грижели дветѣ деца на стопанина: момчето Цзо и момичето Чао.

Цзо.

Чао.

По цѣлъ день между дърветата се мѣркали бръснатата главичка на Цзо, съ тънка косичка на темето и жълтото, изпъкнало и съ добри очички лице на сестричето му Чао.

Братътъ и сестрата много си приличали; отличавали се само по коситѣ, които у Чао не били бръснати и висѣли като твърди гъсти плетки около главата.

Децата били още много малки, не могли да работятъ, но сѣ пакъ помагали споредъ силитѣ си на своитѣ родители. Всѣка сутринъ тѣ отивали въ ближния градъ, да продаватъ разни нѣща, които баща имъ изкусно изработвалъ отъ костъ и дърво. Пътътъ имъ минавалъ презъ една чудесна гора, въ която безредно расли палми, кипариси, орѣхови и портокалеви дървета. Изъ гъстата сочна трева подавали главички стотини шарени цвѣтове, а по тѣхъ кацали голѣми сини и свѣтложълти пеперуди. Изъ нея чуруликали хубави птички, а въ зеленината църтѣли шурици.